

De aandacht gericht op de Spelen van 1988 en dan pakt het zo uit

De ervaringen van Monique

Goud of brons, het leven krijgt op een gegeven ogenblik weer zijn normale loop. Wij spraken met Monique van den Bosch, afgelopen maandag, toen de grootst gedrukte weer aan de kant was, over het Olympisch toernooi, het gebeuren eromheen, en over de toekomst.

"Monique van den Bosch tevreden terug uit Engeland" zo schreven wij op woensdag 6 oktober 1982. Nu bijna twee jaar later zou dezelfde tekst boven een artikel over Monique kunnen staan. Toch is er een wereld van verschil, al zijn er ook enkele punten van overeenkomst. "Twee jaar geleden gingen wij naar Engeland, naar de wereldkampioenschappen, zonder dat er van ons iets verwacht werd. Wij zaten pas in de Nederlandse selectie en het enige doel was ervaring opdoen. Eigenlijk was dit ook bij deze Olympische Spelen nog de opdracht. Natuurlijk was er wel hoop op misschien een incidenteel succesje, maar in feite was de aandacht toch gericht op de Olympische Spelen van 1988. En dan pakt het zo uit", geniet zij nog na.

Landenwedstrijden

Zoals gebruikelijk gingen ook in Stoke Mandeville de landenwedstrijden vooraf aan de individuele wedstrijden. Niemand had het eigenlijk zo in de gaten, maar Monique presteerde van meet af aan voortreffelijk. Twee keer wonst in de openingswedstrijd tegen Hong Kong, een wedstrijd, die echter met 2-3 werd verloren, aangezien haar vriendin, trainingspartner en op gezette tijden ook rivale Mariël v.d. Ploeg ondanks verwoede pogingen niet tot winst kon komen. Aangezien de Aziatische meisjes haar eerste wedstrijd tegen Oostenrijk ook al hadden gewonnen, was Nederland al meteen uitgeschakeld. De wedstrijd tegen Oostenrijk was nog slechts van belang voor de statistieken, zoals dat heet. Desondanks won Monique van Gaby Kirchmayer, in wie zij bij de Europese Kampioenschappen nog haar meerdere had moeten erkennen.

Individuele wedstrijden

Omdat een Mexicaantje niet kwam opdagen hoefde Monique in de poule slechts drie wedstrijden te spelen. Deze leverden geen problemen op, maar toen al was bekend, dat zij in de halve finale waarschijnlijk zou moeten aantreden tegen de Zwitserse Rosa Zaugg. Voor Monique bijna een Angstgevoel, want zowel bij de Europese als bij de Wereldkampioenschappen had de Zwitserse haar geklopt. "Ik was erg zenuwachtig en zeker na de eerste game, die ik dik verloor, geloofde ik er niet meer in. Het werd helemaal erg, toen ik in de tweede set met 7-13 achter kwam te staan. Ik wist eigenlijk niet hoe ik haar aan moest pakken. Haar toech was bijzondere rubber, de merkwaardige opstelling van haar stoel, bijna dwars en vrij ver naar links en haar goede aanvals spel bezorgden mij grote problemen. Bij die grote achterstand op een erg belangrijk moment in de wedstrijd dacht ik: Wat kan mij het nog schelen, ik vecht nog voor ieder punt, en dan zien we wel waar het schip strandt. Toen openbaarde zich een van die typische aspecten van tafeltennis: het lukte weer, en ik slaagde erin terug te komen. Met 2-2 won ik die tweede set en toen was het de beurt aan Rosa om vertwijfeld te geraken. Die vertwijfeling kwam zij niet te boven, want in de derde set was zij eigenlijk mergens meer. De finale was toen een makkie en snel had ik goud te pakken".

Open klasse

Daags na de wedstrijden in haar eigen rolstoelklasse volgden de wedstrijden in de open klasse. "Dat is dan een moeilijke opgave, als je als enige Nederlander bij de tafeltenniswedstrijden een gouden medaille hebt gewonnen. De spanning is er af, maar toch wil je presteren. In de eerste ronde was ik vrijgesteld en daarna zag ik erg op tegen de wedstrijd tegen de winnares van klasse 2, de Zweedse Elisabeth Bisquolm. Ten onrechte, zo bleek achteraf, ondanks het feit, dat zij de beruchte "rommel" op haar batje had zitten - een speciaal soort rubber, dat tot merkwaardige baleffecten leidt (red.) -". Uiteindelijk strandde zij in de halve finale tegen de Westduitse Ruth Lamsbach. In de strijd om de derde en vierde plaats was zij de meerdere

van Mariël v.d. Ploeg en voegde daarmee nog brons toe aan haar prestatie lijst.

Contacten

Hoewel de Olympische gedachte wellicht wat minder is dan voorheen - winnen is belangrijker dan deelnemen - zorgt zo'n Olympisch festijn toch voor de nodige verbredering en contacten. Over en weer worden foto's gemaakt. "Vooral de meisjes uit Hong Kong zijn er sterk in: zij blijven aan het knippen en zij hebben beloofd de foto's op te zullen sturen. Buiten de wedstrijden heb je natuurlijk ook nog veel contact met anderen. Zo was er een feestje, zoals wij dat hier noemen, maar die ging helaas al om 11 uur dicht. Maar daarna gingen wij naar de plaats van het Olympisch vuur. Daar waren verschillende andere ploegen present, zoals IJsland, Oostenrijk en Zwitserland en dan werd het vaak nog erg gezellig, aldus Monique.

Toekomst

Zoals bekend is Monique als eerste geplaatst op de wereldranglijst. Dit betekent, dat zij bij internationale toernooien een gunstige loting krijgt - in de voorronden nimmer in één poule bij de sterkste vier speelsters - maar dit betekent evenzeer dat zij geldt als "de te kloppen dame". Wie wil immers niet winnen van de Olympisch kampioene? Een van de eerste grote evenementen laat al niet lang meer op zich wachten. Eind augustus immers vertrekt de Nederlandse ploeg al weer naar Hongarije om daar deel te nemen aan de Open Hongaarse Kampioenschappen. Voor die tijd volgen echter twee weken rust en daarna begint het weer. Monique vindt trainen helemaal niet erg, zeker niet zolang zij het nog kan combineren met haar MEAO-studie. "Ik moet nog veel leren", klinkt het beslist uit de mond van de Olympisch kampioene, "op beslissende momenten durf ik vaak nog niet te slaan, ook al gaat het op de training nog zo goed". Die training is voorlopig gericht op de Europese kampioenschappen volgend jaar, die in Delfen worden gehouden en de wereldkampioenschappen van 1986, die door Australië georganiseerd zullen worden.

